

Ferran otsoa eta ardiak

Mendiz eta basoz inguratutako haran oparotsu batean, ardi-talde bat bizi zen. Artile leun eta lasaitasunagatik ziren ezagunak. Ardiek egunak belardi berdeetan bazkatzen eta inguruko basoan jolasten ematen zituzten.

Egun batean, Ferran izeneko otso bat iritsi zen haranera. Ferran handia eta indartsua zen, ile lodi eta begi zorrotzekin. Beste otsoek ez bezala, Ferranek ez zirudien ardiak ehizatzeko interesik. Horren ordez, hitz atseginekin eta irribarre atsegin batekin hurbildu zitzaien.

Ardiek, Ferranen portaerak harrituta, konfiantza izaten hasi ziren berarengan. Ferranek basoan egindako bidaiei buruzko istorio liluragarriak kontatu zizkien eta belar onenak aurkitzeko leku sekretuak erakutsi zizkien. Denborarekin, Ferran ardien lagun bihurtu zen, eta taldeko kide gisa onartu zuten.

Ferranek basoko ardiekin jolasten zuen, belardietan zehar korrika egiten zuen eta bat galtzen zenean edo arazoak zituenean laguntzen zien ere. Ardiek ahaztu egiten hasi ziren Ferran otsoa zela, haientzat harrapari naturala. Beste lagun bat bezala ikusten zuten, fidatu zitezkeen norbait bezala.

Baina denbora aurrera joan ahala, Ferranek bere izaeraren deia sentitzen hasi zen. Ardiekiko zuen adiskidetasuna bere ehiza-sena proban jarri zuen. Erresistentzia egiten saiatu arren, bere sena jarraitzeko tentazioa gero eta indartsuagoa bihurtu zen.

Egun batean, artaldea basoan jolasean ari zela, Ferranek ezin zuen alde batera utzi gose bizia sentitu zuen. Bere burua kontrolatu ezinik, ardietako bati bota zion bere burua, bere benetako izaera erakutsiz. Beste ardiak, beldurtuta eta traizionatuta, larreetara ihes egin zuten, behin laguntzat hartzen zuten otsoarengandik urrun.

Gertaera honen ondoren, ardiek ikasgai gogor bat ikasi zuten: itxurak ezin dira beti fidatu. Ferran jatorra eta babeslea izan bazen ere, barrutik otsoa zen oraindik, berez harrapari bat.

Ferranek, orain basoan bakarrik, bere ekintzei buruz hausnartu zuen. Egindakoagatik errudun sentitzen bazen ere, ulertu zuen ezin zuela bere funtsa aldatu. Ardiak, berriz, larreetako bizitza baketsura itzuli ziren, baina inguruko munduari buruzko jakinduria berri batekin.

Alegia honek gogorarazten digu, asmo onak eta itxurak gorabehera, norbaiten benetako izaera ezin dela beti ezkutatu. Garrantzitsua da adi egotea eta ez ahaztea, kasu batzuetan, itxurak engainagarriak izan daitezkeela. Ardiek ikasi zuten, besteekin jatorra eta irekia izatea ona den arren, garrantzitsua dela zuhurra izatea eta gogoratzea nor garen eta norekin erlazionatzen garen.